

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **R. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-115/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-115/LE-BE03-PS-2014, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-115/LE-BE03-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 6. 10. 2014.

V žalobě žalobce namítl porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Uvedl, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že žalovaný pochybil, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12. 2013, č.j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci ust. § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010 – 151. Skutečnost, že se na území České republiky nacházel neoprávněně a že mu bylo uloženo správní vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný zmiňuje pouze skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a opomíná vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Konkrétně žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil skutečnost, že v rozhodnutí o správním vyhoštění policie shledala překážky vycestování, a proto mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění. Překážky vycestování mu byly později odejmuty rozhodnutím policie, proti kterému podal odvolání, protože se domnívá, že důvod nemožnosti vycestovat do země původu nadále trvá (jeho otec byl zabit v souvislosti s politickou činností). Odvolací řízení bylo z jemu neznámých důvodů zastaveno dne 24. 4. 2014. Pravidelně si kontroloval poštu, ale jak uvedl v protokolu o podání vysvětlení, nebyl si vědom, že odvolací řízení skončilo a nevěděl, že musí území České republiky opustit. V opačném případě by svou pobytovou situaci neprodleně řešil. Na území České republiky má žalobce bratra – M. A., s rodinou, s povolením k trvalému pobytu na území České republiky, a tedy rodinné i společenské zázemí.

Uvedl, že neoprávněný pobyt, ze kterého žalovaný dovozuje jeho nebezpečí pro veřejný pořádek, trval jen několik hodin. Jednání spočívající v několika hodinách neoprávněného pobytu podle jeho názoru nepředstavuje takové „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, které by odůvodňovaly omezení jeho svobody na 120 dnů. Dále žalobce namítl chybějící zdůvodnění aplikace maximální délky povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013 - 42. Automatické uložení maximální zákonné doby popírá institut správního uvážení a nezohledňuje individuální okolnosti případu. Napadené rozhodnutí je proto dle názoru žalobce pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.

Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí rovněž postrádá náležité zdůvodnění, jak je vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Žalovaný zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a neodůvodnil ani délku uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť z nich dle jeho názoru nelze dovodit žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení ani uváděný nesoulad s Úmluvou o ochraně lidských práv a lidských svobod. Žalovaný při posouzení důvodů k rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC vycházel

i z informací pocházejících z předcházející činnosti policie, jak mu umožňuje § 87 odst. 1 zákona o azylu. Takový postup vychází ze skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána až po jeho zajištění policií. Způsob zjištění skutkového stavu vztahujícího se k době před zajištěním tak koresponduje s nastalou situací. Rozhodnutí žalovaného vychází právě z konkrétních okolností žalobcova života a respektuje stávající judikaturu (viz např. rozsudek NSS č.j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014).

Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce byl zajištěn v situaci, kdy svým nelegálním pobytem mařil rozhodnutí o udělení správního vyhoštění ze dne 10. 7. 2010, č.j. CPPH-13680/ČJ-2010-004003, kterým byl žalobci zakázán vstup na území členských států EU na dobu dvou let. Žalobní námitku o žalobcově nevědomosti o účelu vydaného výjezdního příkazu platného od 25. 4. 2013 do 26. 5. 2014 žalovaný považuje za účelovou. Z odůvodnění rozhodnutí policie, na něž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkazuje, lze zjistit, že žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a bez platného víza. Jelikož žalobce opakovaně nerespektoval uložené správní vyhoštění, shledal policejní orgán jeho zajištění jako přiměřené opatření vzhledem k jeho vědomému jednání v rozporu s právními předpisy a k opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců.

Pokud se týče odůvodněnosti závěru o nebezpečnosti pro veřejný pořádek, žalovaný má za to, že ve svém rozhodnutí uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru o důvodnosti možné hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce, a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č.j. 3 Azs 25/2013-39, a ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí posoudil rovněž individuální okolnosti žalobcova života. Žalobce se dovolává především vytvořeného rodinného a společenského života v České republice, zejména s odkazem na pobytové oprávnění svého bratra a jeho rodiny. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany však žalobce pod tímtéž jménem uvádí svého synovce, jehož místo pobytu nedokázal přesněji specifikovat. Zároveň uvedl, že má v Kyrgyzstánu dům a firmu, déle než rok ovšem nepracoval ani ve firmě, ani v České republice.

S namítaným rozporem napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky dle názoru žalovaného nelze v žalobcově případě souhlasit. K argumentaci žalobce článkem 5 odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 13/2013-30 ze dne 17. 9. 2013, který v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva konstatuje přípustnost postupu vedoucího k povinnosti setrvat v ZZC v režimu zákona o azylu, je-li v souladu s touto Úmluvou, konkrétně s první částí čl. 5 odst. 1 písm. f), tedy došlo-li ke zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu, resp. pobytu na území. Ve vztahu k námitce týkající se čl. 8 Úmluvy konstatoval žalovaný, že ze žalobcovy výpovědi v žádosti o mezinárodní ochranu zjistil, že žalobce je svobodný a nemá vyživovací povinnost k žádné osobě.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 5. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-208033-15/ČJ-2014-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon

o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zjistil, že žalobce přicestoval na území České republiky v únoru 2009 na platný cestovní pas a schengenské vízum na jeden měsíc a od té doby Českou republiku neopustil. Dne 27. 5. 2014 se žalobce dostavil na Policii ČR s platným cestovním dokladem bez platného víza. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce měl poslední platné vízum do dne 26. 5. 2014, minimálně od 27. 5. 2014 se nachází na území bez platného víza. Bylo zjištěno, že dne 10. 7. 2010 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ve kterém mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území na 2 roky. Dále mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí /o stanovení lhůty k vycestování/ podal cizinec odvolání, řízení bylo dne 24. 4. 2014 zastaveno a následně mu byl do cestovního dokladu vylepen výjezdní příkaz platný ode dne 25. 4. 2014 do 26. 5. 2014. Cizinec uvedl do protokolu, že nevycestoval ve stanovené lhůtě, neboť se domníval, že na území pobývá legálně na základě podaného odvolání proti rozhodnutí č.j. KRPA-89616/ČJ-2012-000022. Není si vědom, že odvolací řízení bylo zastaveno, není si vědom, že výjezdní příkaz mu byl vystaven za účelem vycestování. Jedná se tak o cizince, kterému je zakázán vstup na území všech členských států EU, na území České republiky tak pobývá v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a také bez platného víza. Správní orgán konstatoval, že cizinec opakovaně porušuje právní předpisy, důkazem je uložené správní vyhoštění vydané dne 10. 7. 2010 podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že cizinec úmyslně a zejména opakovaně porušuje právní předpisy České republiky a že existuje nebezpečí, že zmaří výkon správního vyhoštění. Na základě těchto skutečností přistoupil správní orgán k zajištění cizince.

Dne 2. 6. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. V pohovoru uvedl, že ze země odešel z politických důvodů, neboť byl členem strany Ak-žol, která se po prezidentských volbách ocitla v opozici a on se tak v případě návratu obává psychického a fyzického vydírání. Mimo území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, v zemi původu vlastní dům a firmu, v současné době u sebe nemá žádné finanční prostředky. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Dne 6. 6. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým uložil žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinnost setrvat v ZZC v Bělé – Jezové až do vycestování, maximálně však do 6. 10. 2014. Rozhodnutí odůvodnil tím, že z informací poskytnutých příslušnými složkami policie zjistil, že žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC v Bělé – Jezové, neboť se na území České republiky nacházel nelegálně. Poslední platné vízum měl žalobce do 26. 5. 2014, od 27. 5. 2014 se nachází na území České republiky bez platného víza. Bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 16. 7. 2010 do 16. 12. 2015. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s platností na dva roky, které nabylo právní moci dne 16. 7. 2010. Zároveň mu byla stanovena lhůta na vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dne 25. 10. 2013 bylo žalobci vydáno rozhodnutí č.j. KRA-89616/ČJ-2012-000022 v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, které mu bylo doručeno dne 31. 10. 2013, nabylo právní moci dne 16. 11. 2013 a stalo se vykonatelným dne 16. 12. 2013. Lhůta k vycestování byla žalobci stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 8. 11. 2013 odvolání, odvolací řízení bylo dne 24. 4. 2014 zastaveno. Následně byl žalobci vydán výjezdní příkaz platný od 25. 4. 2014 do 26. 5. 2014. Z území žalobce v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval s odůvodněním, že si

myslel, že na základě odvolání pobývá na území České republiky legálně. Uvedl, že si nebyl vědom, že odvolací řízení bylo zastaveno a že výjezdní příkaz byl vystaven za účelem vycestování. Žalobce tedy pobývá na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a bez platného víza, čímž úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy České republiky.

Správní orgán dále zjistil, že žalobce na území České republiky nikoho nemá, jeho matka žije v zemi jeho původu. Žalobce uvedl, že do země původu se nemůže vrátit, protože jeho otec pomáhal bývalému prezidentovi a jemu by v případě návratu hrozilo nebezpečí od lidí z opoziční strany. Pro své tvrzení však nemá žádné důkazy. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území. Shledal proto naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu. Konstatoval proto, že vzhledem k uvedenému je žalobce povinen setrvat v ZZC Bělá - Jezová, maximálně však do 6. 10. 2014.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí vytýká hned několik nedostatků. Domnívá se, že správní orgán aplikoval ust. § 46a zákona o azylu v rozporu s ustálenou judikaturou, brojí proti době, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v ZZC a namítl, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno.

Žalobce předně namítá, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí.

Soud konstatuje, že obecně musí být důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti proto, aby svých chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území České republiky a nevycestování z jejího území, když současně konstatoval, že cizinec na území České republiky nikoho nemá, matka žije v zemi původu a cizinec tvrdí, že se nemůže domů vrátit, protože mu hrozí nebezpečí od lidí z opoziční strany. Žalovaný v rozhodnutí mimo jiné neuvedl, zda k individuálním okolnostem v životě žalobce při posouzení věci přihlédl. Žalobci bylo 16. 7. 2010 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s platností na dva roky, ovšem právní moci toto rozhodnutí nabylo až 16. 11. 2013, žalovaný nevysvětlil, proč až za tři roky a co žalobce po celou tuto dobu dělal. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 25. 10. 2013 bylo žalobci vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-89616/ČJ-2012-000022 v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, ale opomenul uvést, o jaké rozhodnutí se jednalo, a rovněž neuvedl, proč bylo odvolací řízení 24. 4. 2014 zastaveno. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak dlouhou dobu považuje žalovaný za dobu nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, neboť o době více než tři roky po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se žalovaný slovem nezmínil a pokud jde o délku doby před zajištěním žalobce, je pravdou, že tato doba neoprávněného pobytu žalobce trvala pouze několik hodin. Soud je toho názoru, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky nelegálně po dobu několika hodin a že mu bylo uděleno správní vyhoštění, ale nebylo nijak objasněno, proč nevycestoval, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. O takové jednání by eventuálně šlo až v okamžiku, kdy by žalobcovo jednání přerostlo až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí. Takové jednání by již podle názoru soudu bylo dostatečně intenzivním zásahem do veřejného pořádku. Protože však není objasněno, jaké důvody žalobce vedly k tomu, že v roce 2010 nevycestoval, resp. tvrdí, že se domníval, že nemusí vycestovat, dokud odvolací řízení proti bližší nespecifikovanému rozhodnutí není skončeno a jeho jednání nelze posoudit s ohledem na to, že není známo, jaké rozhodnutí mu bylo dne 25. 10. 2013 vydáno, není možno zatím tvrdit, že by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí. Závěr žalovaného, že žalobce úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, je tedy nepřezkoumatelný, přičemž je třeba upozornit na to, že ani termín „opakovaně“ porušování není v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodněno.

Z uvedeného plyne, že žalovaný odůvodnil závěr o splnění podmínek § 46a odst. 1 zákona o azylu pouze přesvědčením, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území. Ke splnění podmínek daných ustanovením § 46a odst. 1 zákona o azylu nic neuvedl. Zcela tak podle názoru soudu chybí bližší zdůvodnění splnění podmínky o tom, že je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Za náležité odůvodnění rozhodnutí nepovažuje soud pouhou konstataci skutkových zjištění a obsahu sdělení žadatele k věci bez uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a při výkladu právních předpisů.

Dobu, po kterou žalobci uložil žalovaný setrvat v ZZC považuje žalobce za nepřiměřenou a tvrdí, že správní orgán rozhodl o maximální zákonné době po kterou je povinen setrvat v ZZC bez jakéhokoliv odůvodnění. Namítl, že uložení maximální zákonné doby povinnosti

setrvat v ZZC nezohledňuje individuální okolnosti případu a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, a dodal, že uložení maximální zákonné doby povinnosti setrvat nezohledňuje individuální okolnosti případu, zejména jeho rodinnou situaci.

I tato námitka žalobce je důvodná. Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, které plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci z napadeného rozhodnutí není možno zjistit, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení délky doby povinnosti žalobci setrvat v ZZC. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nejsou patrné okolnosti, na základě kterých by se dalo usuzovat, jaká konkrétní doba je nutná k realizaci návratu žalobce, eventuálně, jaké důvody vedly žalovaného ke stanovení povinnosti žalobce setrvat v ZZC po maximální zákonem připuštěnou dobu. Pokud jde o stanovení délky povinnosti žalobce setrvat v ZZC, není napadené rozhodnutí odůvodněno vůbec.

Z výše uvedeného pak vyplývá, že i námitka, že rozhodnutí není řádně odůvodněno, je důvodná.

Absence jakýchkoli právních úvah žalovaného způsobila, že ze strany žalovaného došlo k vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jež odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Soud v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, v němž bylo konstatováno, že „nelze (...) připustit, aby bylo aprobováno správní rozhodnutí, které je v části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Takový postup, byť směřuje k urychlení věcného vyřízení celého sporu, nevede k ničemu jinému, než že městský soud doplňuje (zde zcela) důvody správního rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu založeného na kasačním principu je poměřit skutkové a právní výtky obsažené v žalobě s obsahem správního rozhodnutí a správního spisu a posoudit, zda správní rozhodnutí ob stojí. Jeho smyslem ovšem není doplňovat důvody správního rozhodnutí. Jinak by tomu mohlo být pouze v systému soudní kontroly s apelačními prvky, což však není tento případ. Doplnění důvodů správního rozhodnutí krajským soudem jde při současné konstrukci systému správního soudnictví na vrub žalobce a jeho práva na spravedlivý proces. Žalobce totiž jen stěží může proti správnímu rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, vznést relevantní věcné žalobní body napadající zákonnost správního rozhodnutí. Z nepřezkoumatelného rozhodnutí totiž nemůže seznat důvody, na nichž rozhodnutí ob stojí.“

Ze všech uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce, který byl úspěšný ve věci, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2014

Olga S t r á n s k á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. června 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková